

RUCE

Jana Niklová

Čtu knihu, prsty pravé ruky listují stránku po stránce, a hledám, co by mě zaujalo. Kniha mě nebaví. Kniha popisuje dobu mého mládí. Částečně s ní souhlasím a taky ne. Je to mladá autorka, tak mám snahu ji chápat. Knihu odkládám, odložím i brýle a rukama si tře unavené oči. Skláním hlavu na hrud', ruce se mi mírně chvějí. To už vím nějakou dobu. Nasazuji si opět brýle, dívám se na ně, uvědomuji si, jak jsou pro nás důležité, jak pomáhají nevidomým, hluchoněmým. Ruce mají obrovskou sílu, kouzlo, umí hladit, hřát i chladit, dávat i přijímat, obejmout a přitisknout, hrozit i ublížit.

Dívám se na svoje ruce poseté pihami, a je jich hodně! Ty jsem zdělila po babičce Štěpánce. Jako dnes vidím její pihovaté ruce, mozolnaté dlaně, ulámané nehty a podivně zkřivené prsty. Babička měla velké hospodářství, krávy, kozy, slepice i prasátko. Kromě toho šila pro skoro celou vesnici. Moje prázdniny jsem chtě nechtě musela jet k babičce pomáhat na pole, sypat slepicím, házet hnůj, zametat dvorek. Takové prázdniny se mi samozřejmě nelíbily. Taky jsem to dávala najevo. Dnes se při vzpomínce na babičku omlouvám.

I tyto pracovité ruce jsem zdělila po babičce. Myslím si, že moje ruce také vykonaly spoustu krásné a užitečné práce. A dnes mi pomáhají psát tyto řádky, které věnuji svým vnučkám Gábince, Katušce a Mišce.

Dnes mi ruce poseté pihami nevadí, jsou pro mě důležité, protože vás pohladí a přitisknou, protože při loučení s vámi dlouze a upřímně mávají.